

[Jefsen Christensen.]

Krig, var en Svøbe for Nationer, den udslætter Menneskehedens Værdighed og Værd, tilsidesætter Retfærdighed og sønderbryder Redelighed, Ordholdenhed, Traktaters og Aftalers Betydning og skaber Nød og Elendighed til alle Sider. Derfor maa Maalet være at finde fredelige Afgørelsesformer for Interesse modsætninger mellem Stater og Nationer og at naa til en fælles Bekæmpelse af Magtbrynde og Aggressivitet samt at skabe et Rets- og Sikkerhedssystem underbygget af den nødvendige Magt til at naa dette Maal.

Naar man har levet sin Barndom og Ungdomstid med Smerten fra Krigen i 1864 i sit Sind og fra Ungdomstiden været med til aktiv Kamp imod den Uret, der dengang skete mod vort Land og fremefter under Fremmedherredømmet mod danske Sønderjyder, har oplevet Verdenskrigen fra 1914 til 1918 paa nært Hold med al dens Tyngde over hele Verden, ikke mindst for danske Sønderjyder, og nu den sidste Verdenskrig, der endte med at standse i Rædsel over sine egne Virkemidler, saa kan det næppe undre, at man bekender sig til dem, der har drømt om, spejdet efter, haabet paa, at Menneskeheden omsider maatte erkende, at den Afgørelsesform for Stridigheder og Interesse modsætninger imellem Stater og Nationer, der hedder Krig, maatte der findes Veje og Midler til at bekæmpe. Hvis ikke, vil Menneskeheden gaa under i sin egen Lidenskab og Opfindsomhedsevne til Selvudslettelse.

I den interessante Redegørelse, som Professor Hartvig Frisch og Professor Husfeldt har sendt Rigsdagens Medlemmer, oplyses det, hvad der har bevirket, at Danmark fik Adgang til at komme med i De Forenede Nationer. Her nævnes, at det var den norske Ambassadør Morgenstjerne, der havde taget Initiativet til at søge udvirket, at Danmark kom med. Der havde været visse Betæneligheder derved fra forskellige Side og af forskellige Grunde. Det vigtigste Modargument imod disse Betæneligheder var ifølge Hartvig Frisch Minister Kauffmanns Tiltrædelse af de allierede Nationers Deklaration af 1942 efter Opfordring fra Præsident Roosevelt og Premierminister Churchill. Det kunde derfor med Rette siges, at Danmark nu, efter at den frie Regering og Rigsdag havde godkendt Minister Kauffmanns Tiltrædelse af Deklarationen og øvrige diplomatiske Handlinger siden den 9. April 1940, i Virkeligheden dermed var Medlem af De Forenede Nationer. Det nævnes tillige i Redegørelsen, at Hen-

visningen til Danmarks mangeaarige demokratiske Indstilling samt til den aktive Modstandsbevægelse i Danmark i Krigen sidste Aar var stærkt medvirkende til at give de danske Repræsentanter en saa venlig Modtagelse ved Konferencen, som de fik, hvilket den højtærede Udenrigsminister har bekræftet.

De to Herrer Professorer stiller de medvirkende Faktorer op i en lidt forskellig Rækkefølge, hvilket er saare forstaaeligt, da enhver jo har bedst Kendskab til sit Omraade og dermed vel nok størst Tro paa, at det, han har levet med i og virket for, har været det mest virkningsfulde, al uheldet Videnskab til Trods.

Uden at være i Stand til at dømme om, hvilke Aarsager der har været de stærkeste, vil jeg mene, at man med Rette maa sige, at Minister Kauffmanns modige og positive Handlinger for trods den tyske Besættelse af Danmark at placere vort Land som Medlem af De Forenede Nationer midt under Krigen har virket som en afgørende Faktor, efter at den danske Regering havde godkendt hans Handling, saa snart Landet var frit. Men hvorfor kunde Minister Kauffmann være saa sikker paa, at han handlede efter Nationens Vilje, naar han i Tiden efter den 9. April 1940 handlede, som han gjorde? Mon dette ikke i nogen Grad skulde hænge sammen med Bevidstheden i hans Sind om, at det dybe Modsætningsforhold, der skabtes imellem det danske og det tyske Folk, uafhængigt af den indrepolitiske Udvikling, imellem Krigen mellem Danmark og Tyskland i 1848 og 1864, under Sønderjydernes 56-aarige Nationalitetskamp under tysk Fremmedherredømme og under Sønderjyllands smertelige Tab af danske Menneskeliv i Krigen fra 1914 til 1918 — tvunget af den samme Nation, der var Hovedfjenden for de allierede Magter under den sidste store Krig — og nu Tysklands Overfald paa Danmark i denne Krig, havde skabt det store Haab i alle Danskes Sind, at de Nationer maatte sejre, som den foreliggende Pagt nu forener os med. Ikke mindst derfor turde Minister Kauffmann roligt handle, som han gjorde.

Modstanden i Danmark imod Tyskernes Bestræbelser er af gammel Dato, og den blev dobbelt stærk efter Nazismens Gennembrud dernede. Jeg kunde have ønsket dette Forhold draget frem over for Verdenspressen og over for Plenarforsamlingen i San Francisco, om der havde været Lejlighed dertil. Verden ved for lidt om Danmarks selvfølgelige og naturlige Indstilling her og Aarsagerne dertil.